

ΓΑΛΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ JACQUES CONSTANT

Η ΣΚΟΤΕΙΝΗ ΘΕΑ

- Λοιπόν, δὲν με ἀναγνωρίζετε ; Εἶμαι δ' Ἀριέ, ὁ γλύπτης. Ζορζ' Ἀριέ.

- ἔχετε δικιο. Κ' ἐγὼ ὁ ἴδιος ξέρω πόσο ἐγίνα ἀγνώριστος. Ὅταν κοιτάζομαι σὸν καθρέφτη, μόλις ἀναγνωρίζω τὸ πρόσωπό μου. Πόσων ἐτῶν με νομίζετε ;

- Χμ...
- Θὰ μοῦ λέγατε ὅτι εἶμαι πενήντα, ἐνῶ θὰ σκεπτόσαοτε ὅτι θάμαι ἐξήντα ; ἔ, λοιπόν, σ' ἔνα μῆνα συμπληρώνω τὰ τριανταοχτῶ. Ἀλλὰ αὐτὴ ἡ φυσικὴ μου κατάπτωση ἢ ὁποῖο σὰς κάνει ἀξιολύπητη ἐντόπιση δὲν ἔχει καμμιά σχέση με τὴ διαγνωστικὴ κατάπτωση ποὺ ἔχω πάθει. Ἐχασα τὸ μνημονικὸ μου, τὴν ἐπίγνωση τοῦ καλοῦ καὶ τοῦ κακοῦ, τὸν ἐγωισμό μου, δὲν ἔχω πλέον οὔτε θέληση, οὔτε ὑπερηφάνεια, οὔτε ἀγάπη, οὔτε μίση, δὲν ἔχω καμμιά ἐπιθυμία νὰ ζήσω. Τὰ πάντα μοῦ εἶνε ἀδιάφορα, ἐκτὸς ἀπὸ τὸ πάθος μου...

- Ἡ μορφὴν. Τὴν ἐμαντεύσατε ; εἶμαι ὁ ταπεινότερος σκλάβος τοῦ ἀπαισιοῦ αὐτοῦ τριάντων. Κάποτε δταν μοῦ ἔρχεται ὁ-ρεξίς νὰ ἐργασθῶ, προσπαθῶ νὰ συλλάβω τὴν εἰκόνα τῆς Σκοτεινῆς αὐτῆς Θεᾶς. Φαντάζομαι μὴ γυναικία με μὴ καλλονὴ ποὺ δὲν εἶνε ἀνθρώπινη, με πρόσωπο μοιρηγῶδες, με διαβολικὴ ἔκφραση καὶ ἢ ὁποία παραγέλει πρὸς τὸ θάνατο ! Ἀλλὰ ἀκόμη δὲν μίσησα νὰ πραγματοποιήσω τὸ όνειρό μου. Κατὰ τὰ ἄλλα ἡ ἐργασία μοῦ εἶνε ἀνοπόφορος. Δὲν παράγω πλέον τίποτα καὶ οἱ συνάδελφοί μου προσφέρουσι τὸ όνομά μου λέγονν : « Ὁ Ἀριέ... Ἐἴταν ἔνα παιδί με τάλαντο... ὁ ὁποῖος εἶχε λαμπρὸν μέλλον ». Ἐχουν δικιο. Ὅλα τὰ ὄρα ποὺ μοῦ ἔρχομαι ἢ φύσις, τὰ ἐσπαστάσια ἀντίπα, κατέστρεψα τὴν ὑγεία μου, τὸ μυαλό μου, ἔχασα τὴ ζωὴ μου. Καὶ ὅλα αὐτὰ γιατί ἔνα κυριακτικὸ ἀπόγευμα μοῦ ἦρθε νὰ περῶσω ἀπὸ τὴν ὁδὸν Σομερᾶρ ἀντὶ νὰ πάρω τὴν λεωφόρο Σαιν-Ζερμαίν.

- Αὐτὸ εἶνε μὴ ἀπλὴ ἱστορία ; σὲ μερικὰ σημεῖα τῆς εἶνε κοινὴ, ἀλλὰ θὰ σὰς δεῖξῃ μέχρι ποῖου παροξισμοῦ ἠμολογῶ νὰ φτάσῃ τὸ μῖος μῆς γυναικῆς. Ἀπὸν πῆγαινα νὰ συναντήσω τὴ σύζυγό μου σὸν γονεὺς τῆς, ὁδὸς Καρδινάλιου Λεμοσάν. Ἀφῆκα τὸ τραμ στὴν πλατεῖα Σαιν-Μικὲλ καὶ ἀνέβηκα πεζῇ τὴ λεωφόρο καπιζοντας ἔνα οἰαγρέτιο. Ἡμουνά ἐντῶνός τὸ ἀγαλλία μου-ὁ Ὅσφενδς κλαίων ἐπὶ τοῦ σώματος τῆς Ἐδρυδίκης-εἶχε βραβευθεῖ τότε στὴν ἔκθεσι. Εἶχα ἀκόμα πάρει τὸ πρῶτο βραβεῖο σὸ διαγωνισμὸ τῆς πόλεως Ζ... γιὰ ἔνα μνημεῖο τῶν πεσόντων. Εἶχα ἔνα ὁσρὸ παραγγελίες καὶ ἦμουν με λίγα λόγια σὸ ζενίθ τῆς δόξας μου. Αὐτὴ τὴ στιγμή μοῦ ἴλθε ἡ ἰδέα νὰ περῶσω ἀπὸ τὴν ὁδὸν Σομερᾶρ γιὰ νὰ θαυμάσω μὴ φορὰ ἀκόμα τὸ Μοσο εἶον τοῦ Κλινύ ; μὰ ἀμέσως στὴν ἀρχὴ τῆς ὁδοῦ ἐδοκίμασα μὴ φοβερῇ ἐκπλήξι. Μὴ γυναικία προχωροῦσε δίπλα μου με μὴ κοινὴ φύσητα κ' ἔνα μικρὸ κλόδς καπέλλο. Γυρίζω, τὴν κοιτάζω. Ἦταν ἡ Ὅλγα Ντομανόβα, ἡ ἠρώνη φίλη μου.

- Θυμάσαι, σὰς τὴν ἐδότηση κάποτε δταν μοῦ ἐκάνετε τὴν τιμὴν νὰ μ'ἐπισκεφθῆτε σὸ ἀτελιέ μου τῆς λεωφόρου Ροσε-σοῦαρ. Κοινοσιτάθηκα μὴ στιγμή. Σκέφθηκα μάλιστα νὰ ἀλλάξω ὁδὸ γιὰ ν' ἀποφύγω μὴ θλιβερῇ συνάντησι.

- Μὰ θυμῆθηκα ὅτι εἶχα περῶσει με τὴν Ὅλγα ἀλπομόντες σιγμῆς καὶ δτι ἀπὸ ἀλαζονεία, ἀπὸ ματαιοδοξία τὴν ἐγκατέλειψα γιὰ νὰ πάρω τὴν ὁδὸ Ἰβρόνη Ντυράν, τὴν κόρη τοῦ κατασκευαστοῦ ἀεροκλάνων.

- Ἀπὸ μὴ ἀδυναμία μου μάλιστα, πῆγα τότε σὸ Περπινιάν καὶ ἀπὸ ἐκεῖ τῆς ἔγραψα τὸ γράμμα τῆς ἐγκαταλείψεως. Ὁ γάμος μου με τὴν διδα Ἰβρόνη ἐγινε δταν ἐγύρῃσα καὶ ἐφύγαμε κατόπι στὴν Ἰταλία, γιὰ τὸ κλασικὸ ταξεῖδι τοῦ γάμου. Ἐρριζα στὴ φωνία χωρὶς νὰ τοῦς ἀνοίξω ὄνο φακέλλους γεμίστους ἐρωτικὰ γράμματα τῆς Ὅλγας καὶ ἀπὸ τότε δὲν εἶχ' ἀκοῦσθαι πειὰ νὰ μιλοῦν γι' αὐτὴ. Αὐτὸ ὁμῶς δὲ θὰ πῆ δτι τὴν εἶχα ληομῆσοι. Τὰ μοντέλα ποὺ πόζαζαν μπροστὰ μου με ἔκαναν νὰ ἀναπολῶ πάντοτε τὴν ἐξαισία καλλονὴ τῆς καὶ ἀκούσιως ἐξακουσθῶσα νὰ κατασκευάζω διάφορα ἀγάλματα με φανταστικὸ μοντέλο τὸ κορμί τῆς. Καταλαβαίνετε λοιπὸν τὴν ταρσιχὴ μου σὰν ξαναεῖδα τὴν Ὅλγα καὶ τὴν νεροπή μου, ἢ ὁποία μ' ἔκανε νὰ προσποιηθῶ πὼς δὲν τὴν εἶδα καὶ νὰ προσπερῶσω. Ἀλλὰ ἦταν πειὰ πολὺ ἀργά. Ἐκεῖνὴ με εἶχε ἀντι-λ' φθῆ καὶ σὰν ἐστρεψα γιὰ νὰ βεβαιωθῶ ἂν εἶχα ξεφύγει πειὰ εἶδα τὰ ὄρατ'α μῆτια τῆς καρφωμένα ἐπάνω μου.

- Στάσου! μοῦ φώναξε γελοιστῆ, Ζορζ ! Τὶ ὄρατ'α ἐκπλήξις !
- Φτωχὴ μου Ὅλγα, ἐφέλλισα, ὑπῆρξα ἀγενὴς ἀπέναντι σου. Τὶ κακία ποὺ θὰ μοῦ κρατᾶς ;
- Ἐγὼ, καθόλου ! Σὲ ἀντικατέστονα θαυμάσια καὶ ἀνα...

χωρῶ σὸ τέλος τῆς ἐβδομάδος γιὰ τὴν Ἀμερικὴ με τὸ φίλο μου. Αὐτὸ ἦταν ὄλο... Αὐτὸ ἔφτασε γιὰ νὰ με καταστρέψῃ. Ἡ ἀδυναμία τῆς αὐτῆ με ἔκανε ἐξω φρενῶν ! Ἀντὶ νὰ φύγω καὶ νὰ πάω στὴ γυναικία μου καὶ τοῦς γονεῖς μου, ὠδήγησα τὴν Ὅλγα σ' ἔνα γειτονικὸ ζαχαροπλαστεῖο ποὺ ἀναπολήσαμε ὅλες τὶς σιγνήσεις τῆς περασμένης ἐντυχίας μας. Τὶ ἄλλο νὰ σὰς πῶ ; Τὰ παρακάτω τὰ καταλαβαίνετε. Ἐπῆρα σιτί τῆς, ἐκεῖνὴ δὲν ἔφραγε γιὰ τὴν Ἀμερικὴ, ἐρχόταν συχνὰ σὸ καινοῦργο μου ἀτελιέ. Σιγὰ-σιγὰ ἀρχισα νὰ τὴν ἀγαπῶ πάλι, με μεγαλῆτερο ὁμῶς πάθος τῶρα καὶ ἀρχισα νὰ ξεχνῶ τὴ γυναικία μου, τὴ θέση μου, τὴ δόξα μου γιὰ ἔνα χαμόγελο τῆς. Ἐνα μῆνα, τὸ θυμάμαι καλά, μετὰ τὴν συνάντησι αὐτῆ, τὴν εἶδα νὰ βγάξῃ μὴ μέρα σὸ ἀτελιέ μου μεσ' ἀπὸ τὴν τορντάκι τῆς μὴ σίγγιγα Πραβᾶζ καὶ ἀφῶ τὴ γέμισε μ' ἔνα ὕγρὸ ἔκαμε μὴ ἔνεσι.

- Πῶς, ἐφῶναξα ἐγὼ, βλέποντάς την, εἶσαι μορφομοιανῆς ;
- Τὶ ἦθελες νὰ κάμω γιὰ νὰ σὲ ληομηθῶ ; ἀπάντισσε μ' ἔνα ὕφος ποὺ με συνεκίνησε βαθεῖα.

- Προσάδθησα νὰ τὴν συμβουλῆσω παριστάνοντάς τῆς τὶς τρομερῆς συνῆψεις τοῦ δηλητηρίου αὐτοῦ, ἀλλὰ ἐκεῖνὴ μοῦ ἐξέ-θεσε μ' ἔνα τέτοιο τρόπο τὴν ἰδὴν ποὺ τῆς ἔδινε καὶ μοῦ ἐξέ-μνησε τὴν ἱκανοποίησι ποὺ εὐρισκε, ὡστε τέλος, μὴ μέρα, ἀφέ-θηκα κ' ἐγὼ νὰ μοῦ κἀνῃ τὴν πρώτην ἔνεσι. Ὅταν γίνῃ ἢ ἀρχὴ ἔνε ὁσκόλο, τὸ ξέρετε, ν' ἀφήσῃ κανεὶς τὸ δηλητήριο αὐτό. Ἡ Ὅλγα πανευτυχῆς πειὰ γιατί εἶχε κάνει κ' ἐμένυ μορφομοιανῆς, μοῦ ἔκανε μόνη τῆς τὶς ἐνέσεις. Χρησιμοποιοῦσε εἰδικῆς ἀμυλοῦς καθὼς μοῦ ἔλεγε καὶ σιγὰ-σιγὰ μεγαλῶνε τὶς δόσεις.

- Τὶ ἄλλο νὰ σὰς πῶ ; Τὰ ἄλλα μορεῖτε νὰ τὰ μαντεύσατε. Παράμπελα τοῦς φίλους μου, ἀδιαφοροῦσα γιὰ τὴν ἐργασία μου, ἀφῆσα τὴ γυναικία μου ἢ ὁποία ἐζήτησε καὶ πῆρε τὸ διαζύγιο. Ἐν τῷ μεταξῶ τὸ δηλητήριο συμπλήρωνε τὸ ἔργο τῶν. Ἐξα-σθένησα. Εἶχα παραχρῶσεις, ζάλες, ἀκόμη καὶ κατὰ τὰ διαλειμματα ποὺ ἦμουν κάπως διαυγῆς, εἶχα τὴν ὄρη πελιδνῆ.

- Ὅταν εἶμαστε με τὴν Ὅλγα μοῦ ἔλεγε κάπως ζαφνιασμένη : - Ἐγὼ ἀποδίδεις στὴ μορφομῆ τὶς διαταρᾶξεις ποὺ ὀφείλονται ἀσφα-λῶς σὲ κάποια ἄλλη αἰτία ; Κίτταξε με, μοῦ-λεγε, ἐγὼ ποὺ κάνω ἐνέσεις προσιτέρα ἀπὸ σένα, δὲν αἰσθάνομαι καμμὴ μεταβολὴ σὸν ἑαυτόν μου. Καὶ πράγματι δὲν εἶχε ἀλλάξει καθόλου. Τὸ ὁμῶς τῆς ἦταν σφιγγηπλό, τὸ πρόσωπόν τῆς ἀνθηρὸ καὶ διατηροῦσε πάν-τοτε τὴν ἐκθαμβωτικὴ τῆς ἐμορφιά, ἢ ὁποία με εἶχε κάνει σκλάβο τῆς καὶ μοῦ ἐνέπνεε ἀ-φοσίωσι καὶ ὁλοταγῆ.

- Μὴ μέρα, χωρὶς νὰ ξέρῃ ἐκεῖνὴ τίποτε, πῆγα καὶ συμβορλεύθηκα ἔνα γιατρό, ἢ διὰ-γνωσις τοῦ ὁποῖο μ' ἔκανε νὰ τρομάξω τό-σο ὡστε ἐδέχθηκα νὰ ὑποβληθῶ σὲ εἰδικὴ θεραπεία. Ἐπὶ ἔνα μῆνα ἔκανα τὴν ὁσῆρα μου. Εἶχα ἐλαττώ-σει κατὰ πολὺ τὶς δόσεις καὶ εἶχ' ἀρχίσει νὰ πιστεύω ὅτι δὲν ἦτον ἀπίθανο νὰ γίνω καλά δταν ἢ Ὅλγα ἐνωφεληθεῖσα μῆς σιγμιατῆς ἀδυναμίας μου, μοῦ ἔκανε μίαν ἔνεσι ἔνεσι μορφο-μῆς. Ἀφῆσα πειὰ ἀπὸ τότε καὶ γιατρό καὶ θεραπεία καὶ δὲν ἀρ-ρηγοῦσα νὰ καταλάβω ὅτι ἦμουν χαμένος ἀνεπαρορθῶτως. Με λίγα λόγια, ἀπὸ πῶσι σὲ πῶσι, κατάνησα σὸ ὁμετιο ποὺ με βλέπετε τῶρα.

- Αὐτὸ ποὺ σὰς διηγήθηκα εἶνε πράγματα κοινὰ, κοινότητα, νὰ ποῖδ ε.νε τὸ σπουδαῖο :

- Μὴ μέρα μετὰ τὴν ἐγκατάλειψι τῆς Ὅλγας-διότι καὶ αὐτὴ με τὴ σιγρὴ τῆς με ἐγκατέλειψε ὁμῶς καὶ ὅλοι οἱ φίλοι μου - μοῦ ἴλθε ἡ ἰδέα νὰ ἀναλῶσω χημικὰ μὴ δόσι ἀπ' τὶς ἐγέσεις τῆς μορφομῆς, ἀπ' αὐτῆς ποῦκανε αὐτὴ καὶ ποὺ τὴν εἶχα κλέ-φει ἀπὸ τὴ τοάντα τῆς. Ξέρετε τί ἀνεκάλυφα ; Ξέρετε τί πε-ριεῖχε ;

- Νερό ! Καθαρὸ νερόκι ! Τέτοιες ἐνέσεις ἔκανε σὸν ἑαυτὴ τῆς ἐνῶ ἐμένα με δηλητηρίαζε γιὰ νὰ με ἐκδικηθῆ ποὺ τὴν ἐγκατέλειψα καὶ παντρεύθηκα !...

- Νὰ ποὺ μορεῖ νὰ φτάσει τὸ μῖος μῆς γυναικῆς !...

Μεταφρ. Μ. Μανουσάκη

ΑΠΟΛΥΜΑΝΣΙΣ ΑΣΠΡΟΡΡΟΥΧΩΝ

Δὶδ ν' ἀπολυμάνετε τὰ ἀσπρόρροχά σας, ἀρκεῖ νὰ τὰ βρά-ζετε μέσα σὲ νερὸ ὅπου ἔχετε προηγουμένως ρίξει θεῖκόν χαλκόν. Ἡ δόσις τοῦ χαλκοῦ πρέπει νὰ εἶνε μιοῖς ὁκάς γιὰ κἄθε ντενεκὲ νεροῦ, δὲν καταστρέφει δὲ τὰ ἀσπρόρροχα. Πάντοτε τὴν συνταγὴν τὴν πέρνομε ἀπὸ τὸ « Ἐθνικὸ Ἡμερολό-γιο τοῦ Παρισιοῦ ».